

Mati pri zibeli.

„Milček moj zlati, zaspančkaj, — prosim te, zaspančkaj, zaspančkaj lepó. Ne utegnem, da bi sedela tukaj pri tebi in ti pela; nocej ti je še treba zašiti srajčko in tudi nogavičice podplesti, da bodeš jutri čedno, serčece moje!“

„Mamica, ali mi na-rediš novo srajčko in nove nogavičice?“
„Zaspančkaj, zaspančkaj, ljubi moj Milček; ne utegnem se s taboj méniti, ako hočem, da mi delo pride izpod rok.

Poglej, uže zopet te je treba odévati, ker si tako nemiren, sit-nešček moj! Ná, zdaj mi je še klobko padlo na tla.“
— „Poberi klobko, mamica, da ti ga mucika ne sné.“

„Dà, dà, poberem je; le zaspančkaj zdaj, zaspančkaj lepó!“
„Mamica, ali mucika še ne gre spat?“
„Sinček moj zlati, zaspančkaj lepó, zatisni očesci, pod odéjico deni rokó; glej angeljčki božji zdaj k tebi gredó, da v sanjah igrali se bodo s tabo.“
„Povej mi, mamica, kakšni so angeljčki božji, ali so lepi?“
„Angeljčki so zeló zeló lepe, pohlevne, pobožne in poslušne stvarce božje. Lepo, belo oblačilce imajo in zlate peroti; pri tebi so in te čuvajo, kedar spiš. Zdaj pa le hitro zaspančkaj, Milček moj, zaspančkaj, zaspančkaj lepó!“ —
Milček zatisne očesci, a kmalu ju zopet odprè, da pogleda, če mamica še pri njem sedi.

Najberže bi jo bil še kaj rad vprašal, a luna pogleda skozi okno ter pomaga mamici zazibati njenega Milčka. Luna se razlije po vsem Milčkovem obrazu ter mu ne dá očesic odpreti. Ko hoče pogledati, takój je prisiljen zopet očesci zatisniti. A zunaj pred hižo voda šumi iz vodnjaka v korito tako molko-glasno, da se Milčku nij bilo spanja ubraniti.

„Res je posla,“ reče stara luna z nasmehom „predno spravimo tacega sit-neščka k pokoju!“

Ivan T.

Pobožni knez.

Pobožni Bogomir Builonski je dobil o času prve križarske vojske Jeruzalem in božji grob v svojo last. Ko so mu hotli kraljevi venec na glavo položiti, rekel je, da neče na onem mestu zlatega venca nositi, niti kralj imenovan biti, kjer je božji Zveličar ternov venec nosil, in kjer so ga z zasramovanjem kralja imenovali.

Tonej B.